

30. ԾՈՒՌ ՆՈՔՅԱՐԸ

Հըլնըմ ա, չի հըլնըմ մե աղքատ, եսիր կնիկ: Էս կնիկն ունենըմ ա էրկու տղա: Մենձը շատ խեղճ ու նաչար ա հըլնըմ, իսկ պատիկը՝ շատ կոչաղ:

Օրերից մե օր մերը մենձ տղին ասըմ ա.—Բալա՛ ջան, քո պատի ախպերը հիրա գլոխը պահըմ—աբրըմ ա, արի դու էլ քո գլխի ճա՛րը տե, գնա մի տեղ նոքյար էլ, աշխատի՛, աբրի՛:

Տղեն հնազանդ տղա էր, ասըմ ա.—Լա՛վ, ա՛յ մեր:

Հեքսի օրը մերը մե էրկու բոքոն ա թխըմ, տալըմ տղին, տղեն բոքոններն առնըմ տալըմ ա կոլթղի տակն ու էթըմ: Ծատ ա էթըմ, քիչ ա էթըմ, հասնըմ ա մե գեղ տեղ:

Էդ գեղի քուչով հընցնելու վախտը, տենըմ ա մե հատ Դավոյենց դարվազի նման դարվազ ա բաց ա, ոտը կախ ա քցըմ, տենըմ ա, հեսա մե աղա մարթ, սապոքներն հաքին, բեյնին պապիլոսը, բալկոնին կայնած ա:

Աղեն, որ տղին տենըմ, հարցընըմ ա.—Հը, տղա՛, ի՞նչ ես ուզըմ:

—Ինչ պտի ուզեմ, աղա՛ ջան, քյասիբ, աղքատ տղա եմ, ուզըմ եմ մե լավ մարթի կուչտ ընթունվեմ, նոքյար աշխատեմ:

Աղեն ասըմ ա.—Տղա՛ ջան, էս ինչ լավ վախտին էկար, մեր նոքյարի ժամանակը թմմեր ա, նոր նոքյար պտի բոնեմ:

—Դե հեսա ես իմ ոտով էկեր եմ, էլի, աղա՛ ջան:

Աղեն ասըմ ա.—Լա՛վ, արի աշխատի՛:

—Աղա՛ ջան, իմ աշխատանքն ի՞նչ պտի հըլնի:

Աղեն ասըմ ա.—Ա՛յ բալա, մենք ոչպար գյուղացի մարթ ենք, վարուցանք ա՛ ինչ պտի հըլնի: Չորսը հատ եզ ունեմ, մե դանա, մե կով, մե դավա, մե ձի, մեկ էլ մե էշ, էդ անասուններին կըպահես, մեկ էլ վարուցանք կանես:

Տղեն ասըմ ա՛ լավ, ռազի եմ:

Աղեն ասըմ ա.—Դե որ ռազի ես, ասա՛ տենամ, ի՞նչ ես ուզըմ:

Տղեն ասըմ ա.—Աղա՛ ջան, հարիր մանեթ փող կըտաս:

—Ա՛յ տղա, շատ ա:

—Չէ՛, աղա՛ ջան, չատ չի: Հարիր մանեթն ի՞նչ ա որ:

Աղեն ասըմ ա.—Լա՛վ, հարիր մանեթ փող կըտամ, հըմա քեզ հետ մի պայման կըկապեմ:

Ասըմ ա.—Ի՞նչ պայման:

Աղեն ասըմ ա.—Եթե դու քո աշխատանքը լրիվ կատարես, հա՛մ քեզ հարիր մանեթ փող կըտամ, հա՛մ էլ կըթողեմ, որ իմ մչկից մե գոլ կաչի հանես, թե որ չըկատարիր, հա՛մ քո հախը չեմ տա, հա՛մ էլ ես քո մչկից մե գոլ կաչի կըհանեմ, ուղի ե՞ս:

Տղեն մտածըմ, մտածըմ, ասըմ ա. «Ի՞նչ ա, որ ուղի չըհըլնեմ. վարուցանք ա, կանեմ, կու յա, կըթափեմ, տավար ա, կըպահեմ»:

—Աղա՛ ջան, ուղի եմ:

—Դե որ ուղի ես, ա՛ռ, ձեռքդ դի՛ հս թղթի տակը:

Տղեն վերցըմ, թղթի տակը ստորագրըմ ա, բերըմ տղին մե թի-քա հաց ու ջուր են տալըմ:

Աղեն ասըմ ա.—Դե, տղա՛ ջան, էս քչեր եղներին լավ կըկշտաց-նես, եփ որ ձեն կըտամ, կըհըլնես, եղները կըծես, կէթաւ վար:

Տղեն էթըմ ա գոմօթաղը, քընըմ, քչերվա մե վախտ աղեն ձեն ա տալըմ՝ նոքյա՛ր, նոքյա՛ր:

Տղեն զարթընըմ՝ համմե՛, աղա՛ ջան, համմե՛:

Աղեն հոստըմ, ասըմ ա.—Նոքյա՛ր, ճաշքուն ես տալըմ, ե՛լ, է: Նոքյարը պաճուճակը քորելով հըլնըմ, չարխներն հաքնըմ, ասըմ ա.—Ասա՛, աղա՛ ջան:

—Նոքյա՛ր, քանի անքամ ասեմ՝ ե՛լ, եղները լծի՛, գնա՛ վար:

—Աղա՛ ջան, ո՞ր եղները:

—Գոմի վերևի կապած եղները՝ Կազախն ու Կարագյոզը:

Տղեն ալըալը հելավ, եղները բերեց, լուծը դրեց վզներին, լծեց:

Աղեն ասավ.—Էրկու թայ էլ ցորե՛ն վերցա:

Յորենն էլ վերցեց, ասավ.—Աղա՛ ջան, ո՞ր յանը քչեմ:

Աղեն՝ թե.—Էս իմ զաղար թուլեն տենըմ ես, հետդ կըտանես, որդե որ թուլեն կըպզզի-կըհըլնի, էնի մեր արտն ա, կըվարես, կը-ցանես:

Նոքյարն ասավ՝ լա՛վ:

Թուլին քցեց հառեչը, եղներն էլ հեղկից, քչեց գնաց:

Իչքան խամ-խոզան կար, հընցան, թուլեն հելավ, մե բանցր բաշի գլխի կայնավ, էրկու անքամ պզզավ-հելավ:

Տղեն ասավ.—Վա՛յ, քո տունը չըքանդվի, էս բաշի գլխը ես ոնց վարեմ:

Վերչը վեակին քցեց քարը-քուլի մեչ, դես ջղգեց, դեն ջղգեց, եզ-ներն էլ՝ հա-հայա պտի բաշի գլխից տփվին ցած, տղեն կայնավ,

կայնա՛վ, ասա՛վ. «Ջա՛նըմ, էս հացը հարամ ա, ըստե ո՛նչ կըվարվի, ո՛նչ կըցանվի»:

Ասեց ու եղների գլոխը թեքեց դբա տուն:

Հիրիկունն աղեն գեղի մջից էկավ, ասավ.— Հը՞, տղա՛, գործերդ ո՞նց ա, լավ վարի՞ր, լավ ցանի՞ր:

Տղեն՝ թե.— Աղա՛, քո հա՛խն էլ քեզի, քո հա՛ցն էլ, ես թողնըմ եմ էթամ:

Աղեն ասավ.— Ո՞նց թե՛ թողեմ եմ էթամ, բա պայմանը՞...

Նոքյարն ասավ.— Ի՞նչ պայման, աղա, ես էլ չեմ մնըմ քո կուշ-տը:

Աղեն ասավ.— Ձէ՛, նոքյա՛ր, մենք պայման ունենք:

Վերչը աղեն խեղճ, քյասիբ եթմին կըցրեց, մշկից մե գոլ կաշի քըրթեց, ասավ՝ դե հիմի գնա՛:

Տղեն հելավ լալով, մղկտալով էկավ հընգավ հիրանց տունը:

Մերը գացեր էր հարվանին լվացք էր անըմ, էկավ տուն, տե-հավ ինչ. տղեն բերնի վրա տփվեր ա գետին, գոռըմ ա:

—Այ տղա, էդ ի՞նչ ա հելե:

—Ա՛յ մեր, ճար ունես՝ բե՛, մեռնըմ եմ:

Մերը տղի մեշկը բացեց, յարեն որ տեհավ, գլխին տվեց, գոռում-գոչումը քցեց:

Հիրիկունը պստի ախպերն էկավ տուն, ասավ.— Ա՛յ մեր, էդ ի՞նչ ա պատահե:

Մերն ասավ.— Էլ ինչ պտի պատահի, տուններս քանդվեր ա:

Տղեն ախպոր մեշկը բացեց, տեհավ, որ ախպոր մշկից մե գոլ կաշի ա քերթած, սրտից արուն գնաց:

Հառավոտ էն բաշտեն պստի ախպերն հելավ, չոմախի գլոխը մե քանի մեխ գանեց, մե կոճ դրեց թևի տակ, ասավ.— Ա՛յ մեր, ես գացի:

—Այ տղա, հո՞ւր ես էթըմ:

—Էթըմ եմ իմ ախպոր հարիֆը հանեմ:

Տղեն գնաց նույն գեղը, ախպոր սալըխ տված տունը քթավ, վի-զը ծռած կայնա՛վ դարվազի դռանը, տեհավ՝ հեսա մե աղա մարթ, պապիլոսը բեյնին, բալկոնում ման ա գալըմ:

Տղեն վիզը հերգնցրեց, աղեն տեհավ.— Հը՞, տղա՛, ի՞նչ ես ու-զըմ, վո՞վ ես:

Տղեն ասավ.— Աղա՛ ջան, եթիմ, քյասիբ տղա եմ, էկեր եմ աշխատանք ճարեմ:

Աղեն ասավ.— Նե՛րս արի, նե՛րս արի:

Տղեն գնաց ներս:

—Հը, ասա՛ տենամ, ի՞նչ աշխատանք կանաս անի:

—Աղա՛ ջան, քյասիբ, աղքատ տղա եմ, ուզըմ եմ նոքյար հըլնեմ քեզի, նոքյար:

Աղեն ասավ.—Հա՛, տղա՛ ջան, իմ նոքյարի ժամանակը թըմմեր ա, լավ վախտին էլ էկեր ես, ընձի մե հատ նոքյար ա պետք:

Տղեն ասավ.—Դե հեսա ես եմ, որ կամ, էլի:

Աղեն ասավ.—Լավ տղա ես էրեւմ, ի՞նչ տամ, որ մե տարի իմ կուշտը աշխատես:

Տղեն ասավ.—էրկու հարիր մանեթ:

Աղեն ասավ.—Թանգ ա:

Տղեն ասավ.—էդ ա, կըտաս՝ տու, չես տա՝ դու գիղես:

Աղեն ասավ.—Լա՛վ, կըտամ, հըմա մե պայմանով:

Տղեն ասավ.—Ի՞նչ պայման:

Ասավ.—Տղա՛, ես քեզի աշխատանք կըտամ: Աշխատանքը որ պըծնես, էրկու հարիր մանեթ փող կըտամ, համ էլ կըթողեմ, որ իմ մշկից էլ մե զոլ կաշի հանես: Թե չըկատարիր, հա՛մ քո փողը չեմ տա, հա՛մ էլ էս անգամ ես քո մշկից մե զոլ կաշի կըհանեմ, ռազի ես:

Տղեն ասավ.—Հա՛, աղա՛ ջան, լավ պայման ա, ռազի եմ:

—Դե,—ասավ,—գնա եզներին մե լավ կշտացրա՛, որ հառավոտը էն բաշտեն էթաս վա՛ր:

Տղեն գնաց գոմօթախը, քնավ: Մե էրկու սՀաթ հըլը չէր քնե, հելավ վեր, եզներին խոտ ու դարման տվեց, չարխներն հաքավ, գնաց աղին ձեն տվեց՝ աղա՛, աղա՛:

Աղեն հելավ վեր:

—Աղա՛ ջան, ընձի ճամփո՛ւ քից, ետ ա:

Աղեն էրկու մեշոք ցորեն տվեց:

Տղեն եզները լծեց, վեսկին ու էրկու թայ ցորենը կապեց, ասավ.—Հը, աղա՛, դո՛ւ ես գալըմ հետըս, թե խանըմը՞:

Աղեն ասավ.—Ո՛հ էս, ո՛հ է խանըմը:

Գնաց զաղար թուլին հարձկեց, ասավ.—Տղա՛, էս թուլին հետդ տա՛ր, թուլեն որդե կայնի, էրկու անքամ պազի-հըլնի, էնի մեր արտն ա, կըվարես, կըցանես:

Նոքյարն ասավ՝ աշկիս վրեն:

Թուլեն հընգավ վեսկու հառեչը, տղեն՝ հետեից, քչին գացին: Զաղար թուլեն գնաց հելավ էլի էն նույն բաշի գլոխը, էրկու անքամ պազավ-հելավ, պազավ-հելավ, տղեն ասավ. «Տո ես ըստա տիրու հերն եմ անիծե, վով գիղի, քանի մարթի ա վայիս հելե», ասավ, մշկից սապոնքը հարձկեց, մե պոպոքի չափ քար դրեց մեչը, նշան բռնեց, տալու բաշտան՝ զաղար թուլա, հէսօր ես սատկե, թե հերեկ, ջանդակը կապեց լծից, քչեց բերեց տուն:

Աղեն գեղի մէջէն էկավ տուն, տեհավ զաղար թուլեն սատկցրած, հայաթը քցած, տղեն էլ փետը ձեռին ընդե կայնած:

Իշկանց, իշկանց, բան չասավ, թողեց գնաց տուն:

Տղեն գնաց, տեհավ՝ աղեն խանըմի հետ խոսըմ ա, անգաջ արավ, որ աղեն հիրա մասին ա խոսըմ:

—Ա՛յ կնիկ, էս շան տղեն զուլում տղա էրերմ, իմ մահը ըստա ձեռին ա:

Տղեն որ էս խոսքերը լսավ, ավելի սրտպնդվավ, արխային գնաց, քնավ:

Հառավոտ աղեն հելավ, կանչեց նոքյարին ասավ.—Ես էթըմ եմ գեղի մեջ, գործ ունեմ, հէսօր եղներին լավ քո ուզածի պեստ կըկերցնես, էնքան խոտ ու դարման կըտաս, որ գլոխները թաղեն մեջը, թե չէ՝ որ էկամ, վիզդ կըկդրեմ:

Նոքյարն ասավ.—Աչկիս վրեն:

Աղեն հըլը դոնից դուս չէր էկե, տղեն հելավ, իշքան խոտ ու դարման կար, բերեց լցեց եղների հառեչը, եղները կերան-կչտացան, քաշվան ետ:

Տղեն ասավ.—էս չելավ, գլոխները չըթաղվավ մեջը:

Դանակը քաշեց, հընգավ եղների մեջը, չորսի վիզն էլ կդրեց, գլոխները բերեց թաղեց մարքի խոտ ու դարմանի մեջ:

Հիրիկունն աղեն էկավ տուն, ասավ.—Հը՞, տղա՛, եղներին լավ կեր տվեր ե՞ս:

Տղեն ասավ.—Հա՛, աղա՛ ջան, քո ասածի պեստ կուշտ կերեր են, գլոխներն էլ թաղեր են մարքի խոտ ու դարմանի մեջ:

Աղեն գնաց գոմը, տեհավ, որ հեսա հիրա չորս եղն էլ մորթած, ջանդակները քցած գետին, գլոխները թաղած խոտ ու դարմանի մեջ: Աղեն էլի ոչինչ չասավ, գլուխը կախ, սուսուփուս գնաց տուն:

Տղեն ասավ. «էթամ տենամ՝ էս անգամ ի՞նչ են խոսըմ»:

Գնաց անգաջ արավ, տեհավ, որ էլի աղեն կնգան գանգատվըմ ա.—Ա՛յ կնիկ, իմ մահը էս շան տղի ձեռին ա:

Հեքսի օրը աղեն հերսոտ-հերսոտ նոքյարին ասավ.—Ե՛լ, գնա՛, դավեն, դանեն, էչը տար արածըցրա՛:

Տղեն ասավ.—Աղա՛ ջան, էլ ընչե՞ս նեղանըմ:

Աղեն ձեն-ծպտուն չըհանեց: Տղեն գնաց գոմի դուռը բացեց, էլին, դանին հանեց դուս, դավին էլ խառնեց հետները, քչեց: Տարավ մե կանանչ ու դուրան տեղ, բաց թողեց, պառկավ քնավ: Քունն առավ, հելավ, տեհավ, որ էչն ու դանեն մե յան են գացե, դավեն՝ մե յան: Գնաց հավաքեց հիրար գլխի: Սոված էր, ասավ. «էթամ տուն, մեքյա հաց ուտեմ գամ»:

Ուզորմ էր էթար, մտածեց, ասավ. «Վայ թե անտերներն էթան կորեն»: Էլ հերգար-բարակ չըմտածեց, ճաշի շոք վախտն էր, էչն ու դանեն նստած ին դավի չվաքին, բերեց էչին ու դանին կապեց դավի վզին, որ չըփախենեն, հինքը գնաց տուն:

Տղեն հըլը ոտը էր քաշե, դավեն վիզը կուզ ու պարզ արավ, հե-լավ կայնավ. որ հելավ կայնավ, էչն ու դանեն կախ հընգան դավի վզից, խեխտովան:

Տղեն դարցավ էկավ, տեհավ, որ հեսա էչն ու դանեն դավի վզից պխկի նման կախվեը են:

Դավին տվեց դոբի տակ, քչեց դբա տուն: Խեղճ դավեն մինչև էչի ու դանի մեյիդը բերեց տուն, վիզը վրից պրծավ: Դարգայից ներս մտնելու վախտը տղեն, որ տեհավ՝ դավեն խոտնըմ ա, փետը քաշեց, առա՛ դավի գլխին տալու բաշտան դավեն էլ փովավ գե-տին:

Աղեն էկավ, ի՞նչ տեհավ, որ հեսա՝ էչը սատկած, դանեն սատ-կած, դավեն սատկած, էլ ոչ մե բան չասեց, սուս-փուս գնաց տուն:

Տղեն սովոր էր, էլի գնաց անգաջ արավ:

Աղեն էլի նույն բառն ասավ. —Ա՛յ կնիկ, իմ օլումը էս շան տղի ձեռին ա:

Տղեն բանի տեղ չըդրեց, գնաց գոմթաղը հիրան համար քնավ: Հառավոտը աղեն հելավ նոքյարին ձեն տվեց՝ նոքյա՛ր, նոքյա՛ր: Նոքյարն էկավ, ասավ. —Համե՛, աղա՛ ջան, ի՞նչ կա:

Աղեն ասավ. —Նոքյա՛ր, հեսօր ես ու կնիկս էթըմ ենք հարսա-նիք, տեղ չես էթա, կընստես դռան կուշտը, մուղաթ կանես, մինչև մեր գալը:

Նոքյարին ըսկի հաց էլ չըտվին, դուռը փակին գացին:

Տղեն նստավ դռան առաջ մե սհաթ, էրկու սհաթ, իրեք սհաթ, չորս սհաթ... համփերությունը կդրավ, հելավ դուռը ճխահան արավ, ջաթուն քցեց, շլկեց տարավ հարսընքտուն: Տեհավ՝ աղեն նստեր ա սաղից դիվեր, տարավ դուռը դրեց աղի հառեչը:

—Ա՛ռ, —ասավ, —անտեր մնա քո դուռը, ես իչքան պտի սո-ված-ծարավ նստեմ, որ դուք գաք ընձի հաց տաք:

Աղեն թեքվավ նոքյարի անգջին ասավ. —Նոքյա՛ր ջան, մու-նաթ եմ անըմ, դուռը վերցա՛, հե՛տ տար:

Նոքյարն ասավ. —Չէ՛, ես բերեր եմ, դու էլ տա՛ր:

Աղի ճարն ինչ:

Ասավ. —Կնի՛կ, ե՛լ:

Կնիկն հելավ, մարթ ու կնիկ դուռը շլին էկան տուն: Նոքյա-րը գոմթաղին էր, որ տեհավ՝ աղեն ու խանըմը գալըմ են, ասավ. «էթամ տենամ՝ հըլը ի՞նչ են խոսըմ»:

Նոքյարն անգաջ արւով, աղեն էլի նույն բանն ասեց:

Տղեն արխային էկավ, որ քնի, աղեն կանչեց, ասավ. — Նոքյա՛ր, ես հիմացեր եմ, որ էս քչեր գողերը պտի գան, իմ ձին ու կովը գողանան, քչերը օյաղ կըքնես, որ գողերի գալու վախտը ընձի հիմաց անես:

Նոքյարն ասավ. — Աչկի՛ս վրա, աղա՛ ջան:

Տղեն էկավ գոմօթաղը քնավ, քչերվան մե վախտ զարթնավ, տեհավ, որ լուսնակի լուսը հերթկից հընգեր ա ձիան գլխին, ասավ՝ ըհը, ըստանք գողերը կըհըլնին: Հելավ չոմախը վերցեց, առա՛հ հա, զանելու քիմին, խեղճ ձինը փովավ գետին:

Հելավ ձեն տվեց, ասավ. — Աղա՛, աղա՛, արի՛, գողերին բռներ եմ:

Աղեն բահն առավ վագավ, հարցրեց՝ հո՞ւր են:

Տղեն ասավ. — Հեսա, մե ջոջագլուխը էլ էս քնջին ա:

Աղեն բահը քաշեց դուզ քնջին կապած կովի գլխին, տալու բաշտան կովին էլ ընդե սատկցրավ:

Աղեն փորը-փոշման էկավ տուն:

Կնիկն ասեց. — Հը, հիմի ի՞նչ ա պատահե:

Աղեն ասավ. — Ա՛յ կնիկ, էլ ի՞նչ պտի պատահի, տուններս քանդվավ, գոմին իջքան անասուն ունինք, նոքյարը վերջը տվեր ա: Բեր ինչ ունենք-չունենք, հավաքենք, թողենք ըստեղից էթանք:

Կնիկն ասավ. — Ա՛յ մարթ, էսքան աբրանքն հո՞ւր տանենք:

Մարթն ասավ. — Դե լա՛վ, ա՛յ կնիկ, ալուրն ու եղը բե ճամփի համա գաթա թխի՛, հըլնենք էթանք:

Կնիկը բերեց գաթեն թխեց:

Մարթն ասավ. — Ա՛յ կնիկ, գնա մարաքից մեր դարմընի սակառը բե՛, որ գաթեն լցենք մեջը տանենք:

Տղեն թաքուն լսել էր աղի ասածը: Կնիկն հելավ գնաց մարաքը, սակառը անջաղ գետնից կղրեց, ճկրտալով բերեց:

Մարթն ասավ. — Դե, կնի՛կ, չո՛ւտ արա, գաթեքը լի՛ց մեչը:

Դու մի ասա, նոքյարը գոխտուկ մտեր էր սակառի մեչը: Մարթ ու կնիկ գաթեքը լցին նոքյարի գլխին, սակառը չլկին, հընգան ճամփա:

Մարթը ճամփին մե քանի անքամ ասավ. — Ա՛յ կնիկ, բեր էս գաթի կեսը թափենք, բռներս ծանդը ա:

Կնիկն ասավ. — Էղքան չարչարվել եմ, թխեր եմ, բա ափսոս չի՞: Սաղ քչերը չեմ քնե, գաթա եմ թխե, որ դու թափես:

Մարթը շատ ասավ, կնիկը քիչ լսեց, սակառը փոխեփոխ չլկելով բերին հասցրին մե կանանչ դուրան տեղ:

Տեհան, որ հեսա մե չորան սուրույով ռիչար ա արածցընըմ:
Ոնց հելավ, ես չորանի չները տեհան աղին, ամեքը մե յանից թռան,
էկան աղի սակառն առան մեջ ու գգիկ-գգիկ արին: Հա', հայե'ր,
աղին էլ ին փուլթկըմ:

Աղեն ասավ.—Այ գիղի, ծո'ւռ նոքյար, ըստե հըլնիր, հա':

Նոքյարը գաթեքի տակից գլոխը հանեց, ասավ.—Աղա', ես ըս-
տեղ եմ, ի՞նչ կա:

Աղեն, որ նոքյարին տեհավ, լեղին ջուր կղբավ:

Նոքյարն ասավ.—Դե ե'լ, աղա', բոլ ա, իչքան դուք իմ հոքին
կերաք, էթանք տուն, իմ հախ-հաչիվը փակե'ք, ճամփո'ւ քցեք:

էկան տուն, աղեն հանեց էրկու հարիր մանեթի տեղ հինգը
հարիր մանեթ փող տվեց, որ նոքյարն էլ պայմանի անուն չըտա:
Կնիկն էլ մե յանից հանեց մե հատ հարրանոց ճխտեց նոքյարի ջե-
բը:

Նոքյարն ասավ.—Չէ', խա'նըմ, ըտենց բան մի' արա, կրնեղա-
նամ:

Դարցավ, աղին ասավ.—Դե պրծի', աղա', չո'ւտ արա, պպղի':

Աղեն ասավ.—Այ նոքյար, բա էդքան փողերը...

Նոքյարն ասավ.—Աղա', բա պայմանը...

Վերջը աղին կզցրեց, դանակն հանեց, աղիս մշկից լենը բոլ մե
զոլ կաշի քրթեց, փողերն էլ հաշվեց, դրեց ջեբն ու էկավ տուն:

էկավ, տեհավ, որ հըլ հիրա մենձ ախպերը տեղաչորով պառ-
կած ա: Գնաց էդ փողով մե հեքիմ բերեց, ախպոր յարեքը բուժեց,
մնացած փողն էլ տվեց մե քանի տարվա աբրուստ առավ, կերան-
խման, քեֆ արին... աղի կաշին էլ քցին չներին:

